

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΕΙΣΑΣΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ;

(Μιά έρευνα του Γάλλου δημοσιογράφου Αντρέ Μωζέ, με περίεργες εξομολογήσεις του Άλμπέρ Πρεζάν, της Μαντελαίν Ρενώ και της Ύραν Ντεμυζί)

ΜΕΣΑ στο καμαρίνι του Άλμπέρ Πρεζάν, στα κινηματογραφικά στούντιο «Γκωμόν», υπάρχει το ωραιότερο ντιβάνι της Ευρώπης. Εκεί, επάνω σ' αυτό, ο πιο δημοφιλής παρισινός «γόνος» της όθνης, το είδωλο κάθε μοδιστρίλας και κάθε δακτυλογράφου, περνάει μακάριες ώρες, μονάχος, με τις σκέψεις του και τα όνειρά του. Σε μια τέτοια λοιπόν ήρεμη στιγμή μπήκα μέσα στο καμαρίνι του.

—Τι ιδέα έχετε για τον εαυτό σας; τόν ρώτησα απότομα.

—Ο Άλμπέρ Πρεζάν σηκώθηκε ξαφνικά και με κύτταξε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη.

—Για τον εαυτό μου; έκανε. «Ω, έχω την καλύτερη ιδέα!... Μπορεί, οι άλλοι, να μην έχουν την ίδια γνώμη, μα αυτό δεν σημαίνει πως εγώ δεν είμαι πολύ ευχαριστημένος απ' όλα. Το πρώι, όταν ξυπνήσω, βρίσκω πως είμαι ένας θαυμάσιος τύπος... Έλάτε! Μή γελάτε! Το ξύπνημά μας είναι μια από τις σπουδαιότερες στιγμές της ζωής μας. Μου φαίνεται, επίσης, πως μπορώ να σας πω ότι έχω ένα πολύ καλό χαρακτήρα. Παίρνω τα πράγματα όπως έρχονται και δεν έχω ποτέ... άνωφελείς φροντίδες...

—Δηλαδή;

—Απλούστατα, άνωφελείς φροντίδες λέω εκείνες που έχουν σχέση με τη ματαιοδοξία μου. Όταν δώ, παραδείγματος χάριν ότι έπαιξα στην όθνη πιδ άσχημα απ' όσο φανταζόμουν, κάνω τη σκέψη πως δεν μπορώ να παίξω καλύτερα κι' έτσι δεν θασανίζομαι από γλιες άλλες σκοτούρες. Πιστεύω πως δεν πρέπει ν' αποθαρρύνεται κανείς, όσο άναποδα κι' αν του έρθουν τα πράγματα. Χρειάζεται λιγάκι θέλησις, για να μπορέσης να τα θγάζης πέρα... Βέβαια, μπορείτε να σκεφθήτε, τι θέλετε, ακόμη κι' ότι μου είναι πάρα πολύ εύκολο να μιλήω έτσι, σήμερα, στη θέσι που βρίσκομαι. Μα πρέπει να σας εξηγήσω ότι κι' όταν έπθαινα κυριολεκτικώς από την πείνα, δεν έγρασα ούτε μια στιγμή το θάρρος μου. Κι' έτσι, έχω την γνώμη πως δεν άλλαξα διόλου. Έπειτα, δεν είμαι δύσκολος και πολύπλοκος. Είμαι απλούστατος! Κι' ένα από τα πιδ σπουδαία ναρακτηριστικά μου είναι ότι δεν στενοχωριέμαι ποτέ. Ένδιαφέρομαι πάντα με πάθος για ό τι κάνω. Έκτός από τη δουλειά μου, το «γύρισμα» στο στούντιο, που είναι τόσο εδνάριστο, λατρεύω τη μουσική, την κλασική μουσική και ιδιαίτερος τον Σοπέν. Ωστόσο, μ' άρέσουν κι' εκείνα τα εύθυμα παρισινά τραγουδάκια που τα τραγουδώ με τόσο κέφι και με ειλικρινή γασά. Έπίσης μου άρέσει να διαβάζω, μα μόνο τα ευχάριστα βιβλία ή εκείνα που κινούν το ένδιαφέρον μου. Τέλος, μου άρέσει να θγαίνω έξω και να βλέπω τον κόσμο! Α, ναί! Λατρεύω τον κόσμο! Δυστυχώς, βλέπω από τα γράμματα που λαμβάνω κάθε μέρα ότι ο κόσμος δεν άνατάει έμένα, αλλά το πρόσωπο που δημιουργήσα στην όθνη και πιδ εγώ το άπεχθάνομαι. Δεν εί-

μαί έτσι! Είμαι άλλος άνθρωπος. Δεν είμαι ο «μοσχομάγκας» του Γιαρισιού. Είμαι ένας ευαίσθητος καλλιτέχνης, που όπως οι περισσότεροι «αστέρες» του κινηματογράφου, παίζει στην όθνη ένα πρόσωπο που δεν αντιπροσωπεύει τον εαυτό του. Στην όθνη, παρουσιάζομαι πάντα στο ρόλο ενός μικροτυχοδιώκτου, ενός άπάχη, ή ενός «κομπιναδόρου». Έ, λοιπόν, δεν υπάρχει πιδ ήσυχος, πιδ φρόνιμος άνθρωπος από μένα. Άγαπώ την οικογένειά μου, λατρεύω τους άδελφούς μου, έχω μια χαριτωμένη γυναικούλα και ή μόνη μου λύπη είναι ότι δεν έχω άποκτησει ακόμη κανένα παιδι. Έπειτα, δεν είμαι μανιώδης φιλάθλος. Κάθε άλλο. Κάνω σπώρ, γιατί το σπώρ είναι άπαραίτητο σήμερα για να διατηρη κανείς την ύγεια του. Μόλινοιώσω πως είμαι άκεφος, κάνω μισή ώρα γυμναστική και ξαναβρίσκω άμέσως τη «φόρμα» μου, την ίσορροπία μου. Τέλος, έχω ένα πάθος: τη ζωγραφική. Μ' άρέσει, όπως λέω, «ν' άνακατεύω τα χρώματα». Έχω φτιάξει μερικά ταμπλώ, άξια κάθε προσοχής, όπως μου είπαν μερικοί φίλοι μου ζωγράφοι, όπως ο Κισλέν, ο Βάν Ντόγκεν κι' ο Γκρομαίρ. Μα εγώ, σας είπα: δεν έχω «άνωφελείς φροντίδες»... Ζωγραφίζω, έπειδή μ' άρέσει να ζωγραφίζω. Αυτό είναι όλο. Έσογίτως άρχισα μια μεγάλη προσωπογραφία μου. Αύτη θά είναι το... άριστιούργημα μου! Και τώρα, αν θέλετε να σας δώσω ένα μάθημα ζωγραφικής προσέξτε το πρόσωπό μου...

—Ο Άλμπέρ Πρεζάν... αυτό-ζωγραφιζόμενος. Δεξιά κάτω: Ένα σκίτσο του Πρεζάν, καμωμένο από τον ίδιο.

Κι' ο Άλμπέρ Πρεζάν άρχισε να «μακιγιάρεται», γιατί σε λίγο θά γύριζε την τελευταία σκηνή του νέου του φίλμ.

Έκείνη τη στιγμή, άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα στο καμαρίνι ή Μαντελαίν Ρενώ, μια από τις καλύτερες δραματικές καλλιτέχνιδες της όθνης και του θεάτρου. Έ, να, αυτό θά πη τύχη!...

—Τι ιδέα έχετε για τον εαυτό σας; τη ρώτησα ξαφνικά.

—Νά σας πω, μου άπάντησε ή Μαντελαίν Ρενώ, χωρίς να ταραχθή από την άπτότουη αύτη δημοσιογραφική επίθεσί μου. Είμαι όπεσβολικά ευαίσθητη. Μα δεν πληγώνομαι από τη γνώμ των άλλων. Έχω άρκετή θέλησι και πολλές ιδέες, άποκλειστικά δικές μου.

—Είσαστε ευχαριστημένη από τον εαυτό σας;

—Από τη ζωή μου, ναί. Από τον εαυτό μου όμως διόλου!

—Μά γιατί; Μήπως έχετε ελαττώματα;

—Μήπως ξέρω αν έχω ελαττώματα ή προτερήματα; έκανε μ' ένα χαμόγελο ή Μαντελαίν Ρενώ. Υπάρχουν άνθρωποι που θεωρούν ως προτερήματα εκείνα που εγώ νομίζω ότι είναι ελαττώματα. Μ' άλλους πάλι συμβαίνει το αντίθετο. Όπωςδήποτε, έχω τη γνώμη πως δεν είμαι κακή. Προσπαθώ να κάνω όσο μπορώ λιγώτερο κακό γύρω μου. Κι' έδω πιδ τα λέμε δεν μ' άρέσει διόλου ή τεμπελιά...
—Στενοχωριέσαι όταν δεν

«γυρίζετε» στο στούντιο;

—Δέν ξέρω, γιατί τὸ ξεκούρασμά μου δέν κρατάει περισσότερο ἀπὸ ἓνα μῆνα. Μὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ πὼς ὑποφέρω ἀπὸ παράξενες ἀγωνίες... Ὅταν ἤμουν μικρὴ, παρακαλοῦσα τὸ θεὸ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ ζήσω ὡς τὴν ἡλικία τῶν δεκαπέντε νη-
των. Τότε, πίστευα ὅτι δέν θὰ ζοῦσα περισσότερο. Κι' ὡστόσο δέν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί φοβόμουν ὅτι θὰ πεθάνω τόσο νέα, τὴ στιγμή πού δέν ἤμουν διόλου φιλάρεσκη. Πρέπει ὁ-
μως νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἀπὸ μικρὴ ἤμουν μελαγχολικὴ κι' ὅπως καὶ τώρα, βυθίζομουν πάντα σὲ ζοφερὲς σκέψεις... Μὰ, ἀντι-
δρῶ διαρκῶς γιατί μοῦ ἀρέσουν ὄλα τὰ φραϊτὰ πράγματα, ἕ-
νας ἀνθισμένος κήπος, ἓνα ρομαντικὸ ἡλιοθαύμα, ἓνα ὁ-
μορφοστολισμένο σαλόνι...

—Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, τί σᾶς ἀρέσει περισσό-
τερο ;

—Ἡ... Ἰχθυογραφία! Βλέπετε; Δέν τολμῶ νὰ πῶ: ἡ ζωγραφι-
κὴ! Ἀπὸ μικρὴ κρατοῦσα στὸ χέρι μου ἓνα μολύβι κι' ἔσχε-
διάζα ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ. Εἶνε μιὰ «λόξι» πού τὴν ἔχω
ἀκόμη καὶ σήμερα... Δέν εἶνε ἔτσι, ἀγαπητὴ Ὅραν;...

Γύρισα τὸ κεφάλι γιὰ νὰ δῶ σὲ ποιὸν μιλοῦσε ἡ Μαντελαίν
Ρενώ, καὶ εἶδα στὸ κατώφλι τοῦ καισαρινοῦ τὴν νασατωμένη
Ὅραν Ντεμαζί, τὴν πιὸ δημοφιλῆ ἀπ' ὅλες τῆς Πιχουσιέες «βου-
τέττες». Ἡ Ὅραν Ντεμαζί ἔχει μιὰ ἰδιαίτερη κατηγορία θαι-
μασιῶν: τοὺς μικροαστοὺς, τοὺς μικροεισοδηματίες, τοὺς μι-
κροπόρους. Κι' αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὰ δύο τρίτα τοῦ Παρισιοῦ!

—Τι ἰδέα ἔχετε γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας, δεσποινίς Ντεμαζί; τὴν
ρότησα κι' αὐτὴν ἀπότομα, ὅπως τοὺς ἄλλους.

Ἐκείνη ξέσπασε σ' ἓνα ἠχηρὸ γέ-
λιο.

—ὦ, μὲ φέρνετε σὲ δύσκολη θέσι,
μοῦ ἀπάντησε. Ἐχω μερικὲς καλὲς
ιδέες γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, μὰ δέν τις
πολυεξετάζω, γιατί φοβάμαι μήπως
τις χάσω...

—Φαίνεσθε ὅτι εἴσατε εὐθυμί!...

—Εἶμαι εὐθυμῆ! Δέν μὲ πειράζει
ἡ γνώμη τῶν ἄλλων. Ὅσο γιὰ τὰ ἐ-
λαττώματά μου, τὸ μεγαλύτερο εἶνε
τὸ κάπνισμα! Καπνίζω πάρα πολὺ!

—Εἶνε τὸ μόνο ;

—Μὰ σᾶς εἶπα: τὸ μεγαλύτερο!
Τ' ἄλλα εἶνε ἀνάξια προσοχῆς. Μ' ἀ-
ρέσει ἡ μποέμικη ζωὴ. Εἶμαι ὀκνηρὴ
δέν πηγαίνω ποτὲ τὴν ἀκριβῆ ὁδὸ
στὰ ραντεβού μου καὶ δέν εἶμαι διό-
λου τρυφερή!...

—Μὴ τὴν πιστεύετε! Μοῦ φάναξε
ἄξαφνα ἡ Μαντελαίν Ρενώ. Θέλει νὰ
σᾶς κρυφτῆ!... Εἶνε μιὰ σκανδαλιά-
ρα!... Δέν εἶνε ἔτσι, Ἄλμπέρ;

—Ἡ Ὅραν λέει πάντα τ' ἀντίθετα
ἀπὸ ἐκεῖνα πού συλλογίζεσαι! Δου-
μάτισε ὁ Ἄλμπέρο Πρεζάν, πού εἶνε
τελειώσει πειὰ τὸ μακρινιάσιμά του.

Τοὺς εὐχαρίστησα λοιπὸν κι' ἔφυγα
μ' ἓνα πλούσιο, ὕλικό, καθὼς εἶδατε ἀ-
πὸ τὰ στούντια τοῦ «Γκωμόν».

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΖΗΤΙΝΟΙ

Δυὸ ἀδελφοὶ ζητιάνοι παίρνανε κά-
θε μῆνα ἀπὸ τὸ ταμεῖο τοῦ Ρότσιλδ
ἀνά 50 φράγκα, τὰ ὁποῖα εἰσπράττα-
νε ἐκ περιτροπῆς.

Σὲ λίγο καιρὸ ὁμως πέθανε ὁ ἕ-
νας καὶ ὁ ἄλλος πού ἔμεινε πῆγε στὸ
τέλος τοῦ μηνὸς νὰ πάρῃ τὴ συνηθι-
σμένη του ἐλεημοσύνη. Πρὸς μεγάλῃ
του ὁμως ἐκπληξί ὁ ταμίας τοῦ Ρό-
τσιλδ, τοῦ ἔδωσε μόνο 50 φράγκα!

—Λάθος κάνετε, κύριε ταμιά, εἶνε
100 φράγκα.

—Ἐκατό; Γιατί; Ὁ ἀδελφός σου
πέθανε. Ἄν σου χρωστῶ λοιπὸν πα-
ρὰ 50 φράγκα.

—Μὰ τί εἶν' αὐτὰ πού μοῖ' λένε κύ-
ριε ταμιά; Ἐγὼ κληρονομῶ τὸν ἀ-
δελφὸ μου ἢ ὁ κ. Ρότσιλδ;

Ἡ Ὅραν Ντε-
μαζί κι' ἓνα σκί-
τσο καμωμένο
ἀπὸ τὴν ἴδια.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Ἐλήφθησαν, ὀλίγον ἀργὰ ὁμως μερικὲς συνταγὲς νηστισμοῦ
γλυκισμάτων, τοῦτο ὁμως δέν ἐμποδίζει τὴν δημοσιεύσιν των
καὶ κατόπιν... σαρακοστῆς.

ΤΑΧΙΝΟΣΟΥΠΑ ΣΜΥΡΝΑΪΚΗ

Ἐτοιμάζονται ἡ ἑξῆς ἀναλογίαι: 150 δράμια ταχίνι, 200
δράμ. ζάχαρι, 200 δρ. ἀλεύρι, ἓνα φλυτζάνι καρύδια κομμένα
ψιλά, ἡ φλοῦδες ἑνὸς λεμονιοῦ ἢ πορτοκαλλιοῦ, μιὰ κουταλιά
γλυκοῦ κανελλογαρύφαλα σκόνι, δύο κουταλιῆς μπέκιν-πάουν-
τερ καὶ δύο ποτήρια ἀλυσίβα.

Ἐν πρώτοις ἀνακυτεύομε μαζί μὲ τὸ ἀλεύρι τὰ καρύδια,
τὸ μπέκιν - πάουντερ καὶ τὰ μυρωδικά. Κατόπιν δουλεύομε σὲ
λεκάνῃ τὸ ταχίνι μὲ τὴν ἀλυσίβα — ὅπως δουλεύεται γυριστὰ
μὲ σῦρμα ἢ κουτάλα ξύλινη τὸ ταχίνι μὲ νερό, ὅταν πρόκειται
γιὰ ταχινόσουπα — ἀφοῦ δὲ δουλευθῆ καὶ ξεσβολιάσει, ρίπτο-
μεν τὴν ζάχαρη καὶ τὰ βάζομε εἰς ταψάκι μικρὸ ἢ ἄλλο κατάλ-
ηλο μέρος, ὥστε νὰ πάρουν ὕψος ἐνάμιου δακτύλου καὶ τὰ ἔ-
νοουμε σὲ μέτριον φούρνον ἐπὶ τρία τέταρτα ἡμέρας. Τὸ ταψί, ἐν-
νοεῖται, τὸ ἔχομεν ἀλείψει μὲ λάδι ἢ τὸ ἔχομε ἀλευρωμένο κα-
λά. Διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν χρῆσιν τῆς ἀλυσίβας, ἐπεξηγη-
σομε πὼς ἔμπορεῖ νὰ λεχθῆ δι' αὐτὴν ὅτι εἶνε ἡ μάνα τῆς σόδας
καὶ ἐγγονάκι τῆς τὸ μπέκιν-πάουντερ. Εἰς παλαιότερας ἐποχὰς
δηλαδή ὅποτε ἡ χημεία δέν εἶχε προοδεῦσει καὶ τὰ προϊόντα

τῆς ἦσαν σπάνια, μετεχειρίζοντο τὴν
ἀλυσίβα ἀντὶ τῆς σόδας καὶ τῆς ἀμ-
μωνίας καὶ τελευταίως ὄλα αὐτὰ τὰ
ἀντικαθιστᾶ τὸ μπέκιν - πάουντερ.
Μὰ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ το π ι κ ο Ὡ
ἔ δ ε σ μ α τ ο ς, ἀφήνω ὡς
ἔχει τὴν συνταγὴν. Προσθέτομεν δὲ
ἐπίσης, διὰ τοὺς μὴ γνωρίζοντας πὼς
γίνεται ἡ ἀλυσίβα, ὅτι ἀπλούστατα
βάζομε σὲ δυόμισον ποτήρια νερό ἕ-
να φλυτζάνι στάχτη ἀπὸ ξυλοκάρβου-
να καθαρὴ καὶ κοσκινισμένη νὰ πά-
ρῃ μιὰ θράσι, τὴν ἀφήνομε 1 - 2 ὁ-
ρες νὰ κατασταλάξῃ καὶ τὴν στραγγ-
γίζομε σιγά - σιγά μ' ἓνα τουλπάνι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. Καν Δημητράν
Μαυροπούλου, ἐνταῦθα.— Μᾶς γράφε-
τε: «δέν ἔμπορῶ νὰ καταλάβω γιατί
δέν δημοσιεύετε καὶ μερικὲς συνταγὲς
τῆς προκοπῆς, παρὰ μόνον ἀπὸ τὰ χω-
ριάτικα φαγητὰ πού δέν τρώγονται».
Ἐφ' ὅσον, Κυρία Μαυροπούλου, θὰ ἐ-
ξακολουθῆτε νὰ ἔχετε τὴν προκατάλη-
ψιν, ὅτι τὰ τοπικὰ φαγητὰ εἶνε χω-
ριάτικα, πού δέν τρώγονται καὶ ὅτι μόνον
τὰ φιλετάκια μὲ μαδέρα ἢ τὰ κόν-
τόπουλα ὡστὲ μὲ μανιτάρια εἶνε ἀξία
λόγου φαγητὰ, δέν θὰ ἔμπορέσετε πο-
τὲ νὰ καταλάβετε οὔτε τὴν ἀξίαν τῶν
τοπικῶν φαγητῶν, οὔτε καὶ τοὺς σκο-
ποὺς πού ἐνέχει ἡ προσπάθειά μου αὐ-
τῆ τῆς περισυλλογῆς των. Καί, ἐν τοι-
αύτῃ περιπτώσει, σᾶς συνιστῶ νὰ διαβά-
σετε τὸν πρόλογόν μου εἰς τὸ τεῦχος
608 τοῦ «Μπουκέτου», καθὼς καὶ τὴν
δημοσιευθεῖσαν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Α. Κ.
εἰς τὸ τεῦχος 615. Τὰς συνταγὰς δὲ
πού ἐπιθυμεῖτε, ἔμπορῆτε νὰ τὰς εὑ-
ρετε εἰς ὁποιοδήποτε βιβλίον Μαγειρι-
κῆς. Δέν λέγω τὸ ἰδικόν μου, διὰ νὰ
μὴ νομισθῆ ὅτι σᾶς προτρέπω εἰς τὴν
ἀγοράν του.